

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 24.
Juni 14.

Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

11 årg.
1894.

Kristi fridsrike.

Text: Es. 11: 1—9.

De mänskliga samhällenas historia är historien om krig, om våld och blodsutgjutelse. Så var det med världsrikena under gamla förbundets tid, och så har det fortgått intill våra dagar, då folk och stater i det »kristliga» Europa stå dignande under krigsbördornas tyngd, då millioner människor öfvas år ut och år in för att kunna på en vink af statscheferna rusa emot hvarandra och mörda hvarandra i hundratusental.

Med fasa vilja vi vända oss bort

från denna vrångbild af kristendomen och följa gamla testamentets evangelist, Esaias samt låta honom leda oss fram till en ljusare tid i mänsklighetens historia, då Jesu milda och försonliga lära hunnit genomtränga folkens hjärta och lif.

Profeten skådar frälsarens första framträdande i mänskligheten, då han lät sig födas af det då i djupaste förnedring varande Davidiska huset. Men öfver telningen Kristus hvilar Herrens vishets och förstånds ande, råds och starkhets ande, kunskaps och Herrens fruktans ande. På grund af denna andefullhet skulle han varda en konung, olik alla andra konungar. Hans rike skall varda olik alla andra riken.

Han skulle icke förtrampa och fördärfva de ringe och svage, de fattige och de arme på jorden, tvärt

om, han skulle antaga sig just deras sak, döma dem med rättvisa och hjälpa alla lidande på jorden.

Äfven han, Kristus, skall visserligen upprätta ett världsomfattande rike, men han gör detta icke med yttre härsnakt på världsliga eröfrares vis utan genom den andliga vapenmakt, som kallas *hans ord*. Med detta lefvande och kraftiga ord tillintetgör han syndens makt och välde i människornas hjärtan, och därmed gör han på samma gång slut på de ogudaktiga, så att af dem varda rättfärdiga människor, som älska honom och hans vilja.

Profeten ser i anden den tid inbryta, hvilken blifvit kallad det tusenåriga rikets tid. Början till denna tid sker genom Herrens Kristi andra tillkommelse. Skapelsens suckan under förgängelsens trældom skall då upphöra. Människans frigörelse från syndens välde skall sträcka sig äfven till djurvärlden, ja, äfven till den giftiga växtvärlden. Allt skall varda frid och harmoni; allt det som synden splittrat skall varda återförenadt, allt det förgängliga skall iklädas oförgänglighet.

Det gäller nu för oss, små vänner, att låta Guds ord få rum i våra hjärtan och utföra sitt omskapande och förnyande verk i oss själfva. När den ene efter den andre af barnen och de unga blifva uppfyllda af Herrens kunskap, så närmar sig den tiden allt mer, då jorden uppfylles med Herrens fruktan, såsom vattnet öfvertäcker hafvets botten. Därigenom påskyndas då Herrens tillkommelse och den härliga tidsålder, som då inbryter.

Men det är ej nog därmed, att vi själfva varda lefvande Guds barn, vi få såsom sådana hjälpa till att sprida evangelium till andra människors hjärtan både här hemma och därute i de mörka hednalanden. Ingen behöfver därtill känna sig för fattig, för liten eller för ringa. Vi minnas ju, att han är den ringes och svages beskärm! Vi minnas ju, huru Herren själf bedömde enkans skärf, som lades i offerkistan! Älskar du, liten, din frälsare och ville gärna främja hans sak på jorden, så vet, att hvarje bön du af hjärtat beder för andras frälsning, och hvarje skärf du offerar därför, skall förvisso bära frukt för evigheten. Din lilla insats skall påskynda inbrottet af vår Herres och frälsares uppenbarelse och upprättandet af hans fridsrike på jorden.

J. B. G.

Syndens dy.

Under mina skolår gjorde jag en gång med några kamrater en utflykt till en liten ö i skärgården för att samla växter (botanisera). Med hurtigt mod, under muntert skämt och glada skratt ströfvade vi härs och tvärs i skog och på strand. Icke utan en viss stolthet hade vi sträfvat oss fram genom ett vidsträckt snår, bildadt af förvildad humle. Vi kände oss därvid som djärfve upp-täcktsresande, hvilka med otrolig möda bryta sig fram genom den tätaste urskog.

Bäst jag där ströfvade i skogen, glad i hågen, kom jag till — såsom jag tyckte — en liten slätt, så jämn och fin som det jämnaste golf och liksom täckt med en slät, grön matta. På andra sidan vinkade några växter, som jag sökt efter-

Utan tvekan trafvade jag fram på det jämna, fina golfvet med den gröna, vackra mattan. — Men hvad nu?! — O fasa! — Golfvet höll icke. Jag stod nedsjunken till midjan i gyttja. Den lilla grönskande slätten var en förrädisk, bottenlös dy. Min häpnad kan icke beskrivas. I min hjälplöshet sökte jag taga ett steg tillbaka mot den fasta marken, men sjönk blott djupare. — På mina rop hade emellertid kamraterna skyndat till, och en af dem räckte ut till mig en afbruten gren samt drog mig med den försiktigt upp på fast mark.

Jag var räddad. Men huru jag såg ut! Jag skyndade ned till stranden, badade själf, tvättade mina kläder rena, och under hemfärden torkade jag dem i solhetten.

Efteråt har jag ofta sagt till mig själf och andra: Tänk, om jag varit ensam — ensam nedsjunken i ett bottenlöst kärr på en obebodd holme. Hade jag då icke varit förlorad?

I hafven säkert, kära barn, hört uttrycket »syndens dy». Ingen bild af synden står mera lefvande för min själ än denna, ty jag har ju själf bokstafligen varit nedsjunken i dyn och dragits upp ur dyn.

Synden ser oftast på litet afstånd så jämn och fin ut, så förtjusande trefflig och vacker. Men vet, kära barn, att under den behagliga ytan lurar en bottenlös dy och gyttja. Den, som är en »syndens träl» har icke fast mark under fötterna utan är ohjälpligt förlorad, om icke någon räddande hand drager honom upp ur dyn. Och det är ännu förfärligare med syndens dy, ty den som ligger sjunken däri, inser vanligen icke, huru *farlig* hans belägenhet är.

Kära barn, bed till Gud, att han för sin nåds skull öppnar dina ögon och låter sin helige Ande kasta sanningens klara, skarpa ljus öfver din väg, så att du rätt ser, huru du har det ställt — om du ännu ligger kvar i syndens dy! — Ligger du ännu där, försök då icke själf med din egen kraft »krafla» dig upp, ty då sjunker du bara djupare. Nej, ser du icke den gode, starke fräl-

sarens hand? Jesus sträcker ut sina starka armar efter dig. Fatta tag i hans hand! Håll säkert fast, och du är räddad! — Och du, som redan af den säkra frälsarehanden dragits upp ur fördärfvet, håll dig stadigt fast vid Jesu arm; då är du trygg för alla lurande kärr, då kan du vara lugn i lif och död.

Leo F.

Vissnande blommor.

Med teckning.

*Hon gått där så skygg på torget
Och bjudit sin skogsbukett,
En älsklig med vårgrönt sirad
Och bunden så fint och nätt.*

*Till brådskande, trötta skaror
Hon bringat en fläkt af vår,
En gärd från det skönhetsrike,
Som nu i sin blomning står.*

*Men få blott i mänskovimlet
Ha hört hennes blyga bön
Och sett henne ängsligt blicka
Som sippan ur vintersnön. —*

*Hon vandrat sig trött i bruset
Och ledsnat att gå och gå,
Hon sökt sig på tempeltrappan
En undangömd, enslig vrå.*

*Där sofver hon tryggt, den lilla,
Och glömmet sin brist och sorg
Och glömmet, att knappt en blomma
Hon sålt ur sin fyllda korg.*

*Men blomsterskörden från skogen
Den vissnar för solens glöd,
Som själf hon en ensam blomma
Har blekts af en tidig nöd. —*

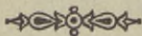
VISSNANDE BLOMMOR.

UNDERBETYG.

*Hvem minns väl ibland de många,
Som se hennes sorgsna stig:
Hvad I hafven gjort de minsta,
Det hafven I ock gjort mig?*

Aster.

Underbetyg.

Med teckning.

Se där ha vi en liten, som fått underbetyg i räkning. Hon har visserligen fått löfte om flyttning till högre klass i höst, men med villkor, att hon skulle förkofra sig. Och nu måste hon hvarje dag under sommaren arbeta litet med de krångliga siffrorna.

Vi medgifva gärna, att det icke är så lätt för gossar och flickor att komma till rätta med alla besynnerliga tal i räkneboken, ty det kostar både eftertanke och möda. Men om lillan hade offrat en liten stund hvarje dag under terminen, ja, om hon hemma räknat ut bara en enda uppgift för hvarje dag, så skulle svårigheterna snart hafva löst sig, och den torra räkningen blifvit högeli-gen intressant. Och det bästa af allt hade varit, att hon då fått fullt betyg i ämnet och löfte om flyttning till högre klass.

För öfrigt är räkningen ett af de skolans ämnen, som hvarje människa behöfver kunna för att väl fylla sin uppgift här i lifvet. Hvilken denna uppgift än må blifva, möta för hvarje dag en hel mängd praktiska sysslor, för hvilka korrekta handhafvande räknesfärdighet är nödvändig.

Vinnläggen eder därom, små vänner, att I icke i det kommande få underbetyg i hvad I hafven för händer!

Theas födelsedag.

Den unga flickan sjöng muntert medan hon hängde upp tvätt till torkning. Det var också ett präktigt väder att torka kläder; solen sken varmt, fastän det var tidigt på våren, så att marken ännu var öfverdragen af rimfrost, och en och annan liten snöfläck till och med låg kvar bakom klipporna. Vinden blåste friskt, och det snöhvita linnet fläktade fram och åter. Ibland kom en starkare vindstöt och snodde det lustigt rundt omkring strecket, så att Thea icke kunde låta bli att skratta för sig själf. Hon såg för öfrigt så glad och älsklig ut, den lilla femtonåriga flickan, där hon gick vid sitt arbete med det friska, leende ansiktet och de gula lockarna, som fladdrade för vinden.

Det var icke möjligt att önska sig en bättre torkplats än den Thea hade; kläderna torkade så fort, att när hon satt upp det sista, var det första nästan torrt. Men jag fruktar ändå, att icke många af mina unga läsare skulle velat vara i Theas ställe, ty den lilla fläck af jorden där hon hade sitt hem, låg på en liten klipp-ö midt i hafvet, många mil från land.

»Kräftskäret» är namnet på en långsträckt klippkedja, som till största delen betäckes af hafsytan och endast blir synlig vid lågt vatten. Detta skär har bragt mångt fartyg i fördärfvet, och mången seglare, som menade sig snart få kasta ankar vid Amerikas kust, fann där sin graf, innan fyren på »Kräftön» blef byggd. Så kallas nämligen den del af skäret, som alltid synes ofvan vattnet.

Vid det farligaste af de dolda skären, det som till följd af sin likhet med en ofantligt stor kräfta, hvilken sträcker sina jättelika klor i vädret, kallas »den stora kräftan», och som gifvit hela skäret sitt namn, är också lagd en stor grundboj med en klocka i toppen. Natt och dag ljuda klockans toner öfver hafvet, och ju starkare bojen sättes i rörelse af vågorna, desto klarare och högre höjer klockan sin varnande röst.

Men i dag hade klockans stämman tystnat; bojen hade kommit något i olag, och därför hade fyrmästaren, Theas fader, seglat till fastlandet för att få skadan botad. Fyrmästaren, herr Prothero, var aktad och värderad af alla som kände honom, han var trofast och pålitlig till det yttersta, alltid redo att hjälpa utan att tänka på sig själf. Hans hustru var också en stilla, huslig kvinna och så nöjd med sitt ensliga hem på klippön, att hon mycket sällan lämnade det för att resa in till fastlandet. Men denna morgon, då vädret var så vackert, hade hon följt med sin man in till staden för att göra några uppköp till sommarkläder åt barnen och för Theas födelsedag, en högtid, som skulle inträffa följande dag.

Thea hade varit uppe klockan fyra i anledning af föräldrarnas resa; nu var klockan sju, och hon hade nästan slutat sitt arbete, när hon hörde en klagande barnröst ropa: »Thea, Thea, hvar är mamma? Jag längtar så vådligt efter henne.» Och snart såg hon sin lille brors ansikte med en jämmerlig min titta fram mellan de fladdrande kläderna.

»Stackars min lille pys», sade hon vänligt, »längtar du redan efter mamma? Kom nu med mig in, så skall du få frukost.» — Och Thea sprang hastigt med Bertie vid handen in i det lilla huset, som låg vid sidan af fyrtornet, och där de hade sitt hem. De lämnade nästan aldrig detta hem; endast få gånger hade de varit med föräldrarna till staden. Däremot hade de ibland fått flytta in i sjelfva fyrtornet på några dagar, då stormen varit så våldsam, att fadern fruktade, att det lilla huset skulle störta öfver ända. Det var också mycket sällsynt, att gäster från land kommo ut till dem, ehuru hafsviken, för hvilken skäret tjänade som vågbrytare, aldrig var så upprörd som hafvet därutanför.

Modern brukade ibland roa barnen genom att berättas för dem tilldragelser från hennes egen barndom och ungdom, då hon bodde på fastlandet, och i synnerhet Thea kunde aldrig blifva trött på att höra på, huru moderns födelsedag brukade firas i hemmet med fröjd och

glädje. Att få ett sådant födelsedagskalas med främmande, det var Theas högsta, hittills ouppfyllda önskan, och dock fyllde hon nästa dag sitt femtonde år.

Thea förstod att muntra upp sin lille bror, och hans glada skratt ljöd många gånger under måltiden. Då den var slutad, och Thea hade städat inne i rummet, gingo båda barnen ut i solskenet. Frosten hade nu smält, och luften var varm, nästan som om sommaren.

»Nej, men se, Thea, ebben är ju inne!» ropade Bertie, »'den stora kräftan' syns riktigt i dag.»

Thea vände sig om och såg mycket riktigt stenodjuret, som sträckte sina väldiga klor upp mot himlen. En lång sträcka af skäret var torr, och Thea föreslog sin lille bror, att de skulle gå dit ut och leta efter de många snäckskal, som brukade finnas i klipprennorna.

Bertie var mer än villig därtill, och förmiddagen gick på detta sätt hastigt för de två barnen. Thea, som samlade allt det vackra hon kunde finna, roade sig med att söka hafsväxter, medan Bertie hade mycket bestyr med att få en strandad vattenskinnsbagge att simma i en vattenpuss på klippan. Plötsligt ropade han:

»I morgon är det ju din födelsedag, Thea, då få vi väl kaffe på sängen?»

»Ja, naturligtvis få vi det», ljöd svaret, »och så ska vi leka, att vi ha främmande.»

Bertie, som också var lifvad för sällskap, nickade samtyckande, men efter en stund tillade han: »Jag längtar efter en gosse att leka med; det vore dock något annat än att leka med en flicka.»

Vid middagstiden gingo barnen tillbaka hem, och Thea skyndade att laga i ordning middagen. Då de efter slutad måltid gingo ut, och Thea tog ned de sista torkade kläderna, hade hafvet alldeles förändrat sitt utseende; det skimmerande blå var försvunnet, och de upprörda vågorna hade en hvitgrå färg. Hvitt skum syntes på alla vågkammarna och sprutade öfver den stora kräftans rygg och klor och fördes af den allt-

jämt ökade stormen bort öfver den lilla klippön. Måsarne, som icke kunde flyga mot vinden, flögo skrikande in mot land eller gömde sig i klippremnorna.

»Det här ser inte bra ut», utbrast Thea. »Om ändå klockan där nere vore i ordning! Mätte inga skepp komma denna väg i dag!»

»Men, Thea, hur skall mamma komma hem?» sporde Bertie bekymrad.

»Åh, henne sörjer pappa för», svarade system muntert, »du vet ju, att stormen aldrig är så svår inne i viken som ute på hafvet.»

Himlen hade blifvit öfverdragen af tjocka moln, och med solen försvann också värmen. Barnen fröso, och Thea såg sig oroligt omkring för att förvissa sig om, att intet skepp var i närheten. De gingo nu in i huset, och ett par timmar förflöto, medan de ordnade de skatter, som de hade samlat på förmiddagen. Men Thea kunde icke tänka på något annat än på stormen och vågornas tjut, som icke afbröts af den vanliga klockringningen. Hon kunde icke längre sitta lugn utan band en sjal omkring sig och sprang uppför trappan till fyrornet.

Bertie såg hur vinden tog fatt i henne, och huru hon ängsligt spejade ut öfver sjön, och då han sedan såg henne hastigt springa ned och in i huset, var han säker på att det var någon olycka på färde.

»Bertie, min egen gosse», ropade Thea, »du är nog snäll och stannar kvar här inne, medan jag springer ned till stranden?»

Den lille sprang upp från stolen och sade med jämmerlig röst: »Nej, nej, inte ensam utan dig, Thea. Jag törs inte. Jag går med dig, hvart du går.»

Han fattade systemens hand, och bägge två sprungo till det enda ställe, hvarest klippön, som annars på alla sidor stupade brant ned i sjön, sluttade med en liten jämn strand.

»Åh, Thea!» ropade gossen förfärad vid den syn, som mötte hans blick. »Den stora kräftan» hade åter fångat ett byte i sina jättelika klor. Vågorna, som bröto

sig öfver henne, hade gömt henne för ett skepp, som närmast sig fyren, och det djupa vattnet, som gick ända in till klippan, hade missledt styrmannen, då ingen klocka varnade honom. Skeppet hade stött emot skäret, rodret var borta, och nu högg fartyget hjälplöst mot klippan.

(Forts.)

Brevväxling med de små.

Prisupplagt N:o 10.

Mitt *första* kan ofta till nytta dig vara,
Ja, rädda dig själf och ditt hus ifrån
fara.

Mitt *andra* är liten, men vakta den väl,
Ty farlig är elden, den stundom upp-
tänder,

Den elden kan skada din egen själ;
Mitt *hela* till läkedom ofta länder
Och växer bland markens blomster små
Med kronor som skifta så dunkelblå.

Söndagsskoltext för den 24 Juni.

Efs. 6: 1—3.

Tänkespråk: Hör, min son, din faders tuktan, och öfvergif icke din moders lärdom! Ty de äro en skön krans för ditt hufvud och en ked för din hals. Ord. 1: 8, 9.

Upsala 1894. Almqvist & Wiksells Boktr.-Aktiebolag